

เมื่อเธอต้องจำจนตัวใจว่าเป็นแค่พี่น้องกับ
แต่ดูเหมือนพี่ชาย (เซอร์กิส) จะไม่สนใจเลยสักนิด

Charisma
Platinum

เสน่ห์
เหลือร้าย...
พี่ชาย
สุดที่รัก

พองโก้ เขียน

Jamsai
ประทีปใจคุณ

Jamsai Love Series

Charisma Platinum

เสน่ห์เหลือร้าย... พี่ชายสุดที่รัก

พองกิ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0329-9

ภาพประกอบ พักตร์ปรีดิ์ เอียวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ศศิณี สรรพกิจ (แมวดาว)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประจักษ์ใจคุณ

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมลล์ editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

พบบน

กระดานบอมลายตากรีนรีด
www.greenread.com

ทักทาย

อันยอง~ สวัสดีค่ะเพื่อนๆ ที่น่ารักของมยองนัง ตอนนี่ก็เข้าสู่ช่วงหน้าร้อนแล้วสินะเนี่ย แหม เหมาะจะเจอกับนิยายที่นำมาฝากวันนี้พอดี เพราะถ้าจะให้พูดถึงความร้อนและอะไรที่มันฮอตๆ แล้วล่ะก็ คงไม่มีใครร้อนแรงเท่าเจ็ดหนุ่มกลุ่มพลทตินัมแห่งเปกาซัสแล้วล่ะค่า~ ครีๆ >.<

ขอเสียงปรบมือต้อนรับ 'Charisma Platinum เสน่ห์เหลือร้าย... พี่ชายสุดที่รัก' ผลงานเล่มล่าสุดของพองโกด้วยค่ะ กร๊าดๆ AOA ถึงแม้ว่าเล่มนี้จะมี 'เดนเซล' ยึดครองตำแหน่งพระเอก แต่พวกเราก็จะได้สัมผัสกับความเท หล่อ เร้าใจ (และเกรียน?) ของผองเพื่อนอีกหกของเขาได้อย่างเต็มที่ เรียกว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม ฮ่าๆ เอ๊ะ นอกเรื่องไปเยอะ วกกลับมาแนะนำนางเอกบ้างดีกว่า -- (เอ่อทำไมสีหน้าดูไม่ค่อยเต็มใจ) เธอคือ 'ลูกโป่ง' น้องสาว (ไม่แท้) ของเดนเซล ตอนเด็กๆ ลูกโป่งแกล้งเดนเซลกับเพื่อนๆ เอาไว้เยอะเลย แต่พอโตขึ้นแล้วนี่ท่าทางพวกเขาจะเอาคืนอย่างสาสมบ้างแล้วล่ะ โหะๆ กรรมใดใครก่อ ก็ต้องยอมรับกันไปนะจ๊ะ

ไม่มีอะไรจะเล่าทีละ จันเชิญเพื่อนๆ ไปพบกับความสนุกสนานลี้ลាក់กันได้ ณ บัดนาว แล้วพบกันใหม่นะคะ จี๊ปๆ >.<

ด้วยไมตรีจิต

สวาน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ะจ๊ะ

นักเขียน

สวัสดีจ้า ^o^ พบกันอีกครั้งกับพองโก้...ไ้...ไ้...ไ้~ และคราวนี้พองโก้ก็ได้มาคนเดียว แต่ขนขววนหนุ่มๆ มาฝากนักอ่านที่น่ารักถึงเจ็ดคน! OoO อู้วว~ ทว่าพระเอกของเรามีเพียงคนเดียวเท่านั้นจะ แต่ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ เพราะเรื่องนี้พองโก้รับรองเลยว่าต้องมีภาคต่อแน่นอน! แต่จะเป็นภาคของใครนั้นค่อยว่ากันอีกที ฮ่าๆ และแน่นอนว่าในภาคนี้ก็รับประกันความน่ารัก ใสๆ ชวนิดๆ ตามแบบฉบับของพองโก้แหละจ๊ะ >^<

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใส และกอง บ.ก. ที่น่ารัก ขอขอบคุณนักอ่านที่คอยเป็นกำลังใจให้เสมอมา ขอคุณเจย์ (Rei) เพื่อนเลิฟและคุณแจ่มโอละล่าพี่สาวสุดที่รักสำหรับคำแนะนำหลายๆ อย่าง ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนด้วยที่ช่วยติตติงนิยายให้พองโก้เสมอๆ ขอขอบคุณมากจริงๆ คร้าบบบ~

^o^

Contact Me : ponggo_zo@hotmail.com

Twitter@Ponggosama

<http://my.dek-d.com/Ponggo>

[http://www.facebook.com/profile.php?id=](http://www.facebook.com/profile.php?id=100000916429940)

100000916429940

สำนักพิมพ์ใหม่ใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

jamsai

ประกับใจคุณ

คิดจะ
เล่นโป่งบ้าง
ยังงั้นไปสักปี
น่าจะพอ

ลูกโป่ง
(Look-Pong)

77

บทนำ
He's Denzel.

Denzel's Side

เมื่อสมัยที่ขนมตามกำลังดัง

วันนี้เป็นวันที่ผมตื่นเต้นสุดๆ เลยล่ะครับ เพราะพ่อบอกว่าจะพา 'น้องสาว' ของผมมาที่บ้าน >.< อ๊ะ! แต่ว่าไม่ใช่น้องสาวแท้ๆ หรอกฮะ เนื่องจากเพื่อนสนิทของพ่อเพิ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุกันทั้งครอบครัว และมีเพียงแค่เด็กผู้หญิงคนนั้นเท่านั้นที่รอดตายอย่างหวุดหวิด เธอไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน พ่อก็เลยรับมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม เพราะไม่เช่นนั้นเธอก็ต้องเข้าไปอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า

เฮ้อออ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องน่าสงสารมากแน่ๆ แล้วอีกอย่าง ผมเองก็อยากมีเพื่อนผู้หญิงน่ารักๆ มานานแล้วล่ะ -///- ตั้งแต่แม่เสียไปเมื่อสามปีก่อน ผมก็อยู่แต่กับพ่อและลูกน้องของพ่อที่มีแต่ผู้ชายทั้งนั้นนน (แถมคนพวกนั้นวันๆ ก็พาเล่นแต่ไปลิดจับขโมยกับขี้มั่วส่งเมืองบ้านบ่อแตก มีอะไรที่มันประเทืองปัญญากว่านี้ให้เด็กทำบ้างมัย)

อ๊ะ! นั่นไง พ่อกลับมาแล้ว~

แน่นอนว่า...กลับมาพร้อมกับน้องสาวของผมนั่นเอง (>_<)

"เจ้าเซล ☺ นี่คือ 'ลูกโป่ง' อายุเท่าๆ กับแก่นั่นแหละ ต่อไปนี้สองคนเป็นพี่น้องกันแล้วนะ" พ่อแนะนำเด็กผู้หญิงในชุดนางฟ้าสีชมพูหวานแหววให้ผมรู้จัก ในขณะที่ผมยิ้มแป้นจนปากฉีกไปถึงรูหูให้กับคนตรงหน้าเป็นเชิงทักทาย ดูเหมือนว่าเธอจะตัวสูงกว่าผมนิดหน่อยด้วยล่ะ

"ยะฮู้~! ไฉนหู้!"

ลูกโป่งตอบว่าผมสองสามที่เป็นเชิงทักทาย

หืม...

=_= ไฉนหู้นั่นเธอ

ทำไมตาขวาของผมมันกระตุกแปลกๆ ล่ะ --^

หลังจากนั้นอีกประมาณหนึ่งปี

ผมกำลังจะขึ้นชั้นประถมแล้วว...แฉ้ว...แฉ้ว...แฉ้ว~

วันนี้เป็นวันเปิดเรียนวันแรกของผมน่ะ ผมก็เลยรีบตื่นตั้งแต่เช้า เพราะตื่นต้นที่จะได้ใส่ชุดนักเรียนใหม่และได้เจอเพื่อนๆ ที่แทบจะไม่ได้เจอกันเลยในช่วงปิดเทอม พ่อเล่าให้ผมฟังว่าแผนกประถมของโรงเรียนเปกาซัสมีพื้นที่เยอะกว่าแผนกอนุบาลมากๆ แถมยังมีเพื่อนผู้หญิงน่ารักๆ อีกเพียบ! (ออกเสียงตั้งแต่เล็กๆ --,--+)

หึๆ ไม่อยากจะคุย แต่โรงเรียนของผมเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ถึงหนึ่งส่วนสี่ของประเทศเซียวนะ และแบ่งออกเป็นห้าแผนกใหญ่ๆ คือ แผนกอนุบาลหมีน้อย แผนกประถม แผนกมัธยมต้น แผนกมัธยมปลาย และแผนกมหาวิทยาลัย และในแต่ละแผนกก็ยังแบ่งกลุ่มย่อยๆ ออกเป็นสองกลุ่มอีกด้วย ได้แก่...

...แพลตตินั่ม (Platinum)

ผมอยู่ในกลุ่มนี้แหละครับ เด็กนักเรียนกลุ่มนี้จะต้องเป็นพวกลูกชายหรือลูกสาวของผู้ที่มีอิทธิพลอย่างมากในสังคม (เหล่าผู้สูงศักดิ์ทั้งหลาย) นักเรียนที่สามารถเข้าเรียนในกลุ่มนี้ได้จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะผู้บริหาร สภาคิษย์เก่า สภานักเรียน ผู้ปกครองเครือข่าย ฯลฯ เสียก่อน

ทำให้เด็กนักเรียนกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยกว่าอีกกลุ่มมาก

แผนกประถมชั้น ป.๖ ของผมมีเด็กผู้ชายอยู่แค่เจ็ดคนเองอะ (ดิเอโก เเดนเซล ดีเดย์ อชิ มิวนิค เปอร์เซีย และมิกกี) -,- ฉะนั้นพวกผมจึงสนิทกันอยู่แค่นั้นแหละ และมันก็คงจะมีแค่เจ็ดคนไปจนจบมัธยมปลายเลยละมัง เพราะช่วงมหาวิทยาลัยจะมีการรับคนเพิ่มเข้ามานั่นเอง แต่ก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายอยู่ดีที่จะเข้ามาอยู่ในกลุ่มแพทตินัม พ่อเคยบอกว่ามีคนสมัครเป็นร้อยแต่ผู้ได้รับการคัดเลือกมีแค่สิบกว่าคนเอง

...ซิลเวอร์ (Silver)

กลุ่มสามัญชน -O-

ประเพณีและการปฏิบัติตนภายในโรงเรียนก็คล้ายๆ กับประเพณีรุ่นน้องเคราฟเชื่อพังรุ่่นพี แต่ที่โรงเรียนเปกาซัสตัดเรื่องพีเรื่องน้องออกไปได้เลย เพราะไม่ว่ายังไงเด็กนักเรียนจากกลุ่มแพทตินัมก็ยิ่งใหญ่ที่สุดในโรงเรียน หากใครมีปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนกลุ่มนี้ก็จะถือว่าตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับโรงเรียนนั่นเอง

หึๆ ผมว่ามันก็แฟร์ดีนะ ^^ (แฟร์ตรงไหนมิทราบ!)

เกริก~!!

ผมเปิดประตูห้องน้ำเข้าไปและลากเก้าอี้ออกมาแล้วปีนขึ้นมองกระจกเพื่อเตรียมจะแปรงฟัน

หืม...

(--)

(=)

(=O=)!!!

"เฮ้ยยยยย!!! O_O"

ไม่จริงงงงง ใบหน้าอันหล่อเหลาของผู้ชายที่อยู่ในกระจกนั้นถูกแต่งแต้มด้วยปากกาเมจิกสีดำปิดปิดเต็มหน้าเต็มตาไปหมด และผู้ชายที่อยู่ในกระจกนั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน...ผมเองครับ TOTT/!!!

อะ...ใครมันบังอาจมาต่อคิว แกมยังวาดหนวดวาดเคราให้ผมอีกด้วย!

คร้ายยยยย TOT!!

กรีซซซ ผมกำลังฝันปายยย ผมฝันน!

ซ่า~ ซ่า~ ซ่า~

ผมพยายามวักน้ำใส่หน้าสุดแรงเกิด แต่ก็ไม่มีทำที่ว่าไอ้รอยบ๋านี้จะหลุดออกไปจากหน้าของผมเลยแม้แต่หยด YOY! ดูจากลักษณะแล้วคงจะเป็นเมจิกกันน้ำสินะ...

และคนที่กล้าทำแบบนี้กับผมมีแค่คนเดียวเท่านั้น! ⊗ หน้อยยย

"ฮือออ TOT ฟอออ! ยัยลูกเปิด (งใจเรียกผิด) รังแกเชลลล"

ผมวิ่งหน้าตั้งไปฟ้องพ่อเป็นการด่วน และพ่อก็ซอกสุดซิดเมื่อเห็นหน้าผม แต่คำพูดของพ่อทำให้ผมซอกยิ่งกว่า!

"เอ่อ -- อ่า =_;;" (ทำหน้าลำบากใจสุดๆ) "มะ...ไม่ใช่ไรหรอกน่าเจ้าเชล เรื่องแค่นี้เอง รอยปากกานั่นทิ้งไว้นานๆ เดี่ยวมันก็ค่อยๆ จางไปเองนั่นแหละ แกยอม่ๆ ลูกโป่งหน้อยนะ ถึงยังงี้เค้าก็เป็นผู้หญิง"

"TOT แย่ๆๆ!!!"

วันนี้ผมเปิดเทอมเป็นวันแรกนะคร้าบบ

...แต่ถึงจะไววายยังงี้ สุดท้ายผมก็ต้องยอมอยู่ดี T_T/!!

สี่ปีต่อมา

ในช่วงนี้เป็นช่วงที่ความหล่อของผมกำลังเปล่งประกายเจิดจรัสมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีสาวๆ เข้ามาติดพันกันตรึม *O* อะฮ้า~ การมีผู้หญิงล้อมหน้าล้อมหลังมันช่างมีความสุขเสียอะไร ยิ่งในวันวาเลนไทน์แบบนี้ด้วยแล้วมันยิ่งทำให้ผมรู้สึกดีเข้าไปใหญ่ ☺ หึๆ วันนี้ผมมีนัดเด็ดกับพี่สาวคนสวยจากแผนกมัธยมต้นด้วยละ

และที่น้ำเต๋นเด่นกว่านั้นก็คือ ผมไม่ได้มีนัดกับผู้หญิงแค่คนเดียวนะเซ!!

ให้ตาย >O< ตอนนี้อยู่ตัวแล้วล่ะว่าผมเกิดมาเพื่อสิ่งนี้แน่ๆ! (เลวได้ฮัก)

(นักเรียนกลุ่มพลทิตินั้มนั้แผนกประถมโปรดทราบ ขณะนี้เป็นเวลา

เลิกเรียน กรุณาตรวจสอบสัมภาระของท่านก่อนออกจากห้องเรียนและห้ามวิ่งเล่นตามทางเดิน ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือค่ะ...Attention please...)

เสียงออกดเล็กเรียนอันแสนไฮโซของโรงเรียนเปกาซัสดังก้องไปทั่วแผนกประถม ก่อนที่ผมและเพื่อนซี้ปึกอีกหกคนจะช่วยกันหอบบรรดาช็อกโกแลต ดอกกุหลาบ ตุ๊กตา ลูกอม ฯลฯ ที่ต่างคนต่างได้รับกันมาเป็นจำนวนมากมายมหาศาลกลับบ้าน == ขึ้นเขมือบทั้งหมดนี้พวกผมคงกลายเป็นนกอริลล่าแหงๆ

"เดนเซล~~ ♡"

"(=___+)" ใบหน้าอันหล่อเหลาของผมกลายเป็นแบบนั้นทันทีที่ได้ยินเสียงเจ๊อวยแจ้วของยัยลูกโป่งตัวแสบที่ดังมาจากด้านหลัง พวกเพื่อนๆ ต่างพากันส่งสายตาไว้อาลัยอย่างถึงที่สุดมาทางผม -- ทุกครั้งที่เจอน้ำยัยนี้ไม่มีครั้งไหนที่ผมไม่ช่วยจริงๆ

"อะ ฉันทให้..." ยัยลูกโป่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงลึลล้ามากๆ พลางยื่นกล่องอะไรบางอย่างมาให้ผม มันถูกห่อด้วยกระดาษห่อของขวัญสีฟ้าอ่อนลายเพนกวิ้นน้อยๆ ด้วย "ของขวัญวันวาเลนไทน์นะ ☺"

หือ...

หือออ...

หือออออ...

ของขวัญวันวาเลนไทน์หายย...อาย~ อาย~ อาย~ อายยย! (เอ็กโคแบบโอเวอร์สตูดิโอ)

"○_○" นี่คือนิสัยของผม ณ ตอนนี้

...เป็นอึ้ง...

"=()=!!" และนี่คือนิสัยของเพื่อนๆ ทั้งหกของผม

ช็อกไม่แพ้กัน!

แหงล่ะ ไม่มีใครเคยคาดคิดมาก่อนแน่ๆ ว่าผมจะได้รับของขวัญวันวาเลนไทน์จากน้องสาวนอกไส้ของยัยลูกโป่งที่ปกติมักจะทำปากปิ๋งใส่ผมลูกเดียว *_-* อันที่จริงแล้วผมก็ไม่ได้อยากจะได้อะไรหรอก ไม่สิไม่เคยคิดว่าจะได้เลยต่างหาก ดังนั้นผมก็เลยรู้สึกประหลาดใจที่ยัยนี้เอา

มันมาให้ผมเท่านั้นเอง

ถึงจะตกใจ แต่จะว่าไป...มันก็รู้สึกดีเหมือนกันแฮะ

"ชะ...ซ็อกโกแลตงั้นหรอ"

...ถ้าใช่ มันอาจจะเคลือบยาพิษเอาไว้ก็ได้

"ไม่ใช่หรอ ก๊ออ แต่รับรองว่าต้องชอบแน่ๆ"

"จริงดิ -_-; น่าแปลกจังนะที่เอามาให้ฉันแบบนี้..."

"ก็นายเป็นพี่ฉันนี่"

"=)=!!" <<< ซ็อกจนตาค้างไปแล้ว

"ฮึๆๆ"

เสียงหัวเราะไม่น่าไว้วางใจเลยแฮะ -_-;

"ยะ...ยังงี้ก็...ขอบใจนะ"

"จ้าา~ งั้นฉันกลับบ้านก่อนละ เล่นเกมค้างเอาไว้นะ"

"อ่า -_-^ เออ -O- อืม"

ทันทีที่ผมตอบรับไปอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ เสรีจ ยัยลูกโป่งก็กระโดดโลดเต้น ฮัมเพลงออกไปด้วยท่าที่เปี่ยมสุขชะเหลือเกิน -_-; อันที่จริงผมก็ไม่อยาก จะสงสัยยัยนั่นสักเท่าไรหรอก แต่ปฏิกิริยาตอบสนองที่มีต่อเธอมันกลายเป็น แบบนี้ไปซะแล้วปะสิ แล้วมันก็ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าไอ้ของขวัญวาเลนไทน์ ของยัยนั่นที่ให้ผมมามันคืออะไรกันแน่

หวับ!

"เฮ้ย!"

ยังไม่ทันที่ผมจะลงมือแกะกล่องของขวัญ 'มิกกี้' เพื่อนที่เคารพรัก ก็ดันแย่งมันไปจากมือผมซะก่อน

"ไวๆๆ ของขวัญวาเลนไทน์จากน้องสาวสุดที่รักกกก~ ♥"

"แกะเลยๆ อยากรู้จริงๆ ว่ายัยนั่นเอาอะไรมาให้" ดีเดย์เสนอความเห็น ทำให้ดิเอโกไ้แย้งขึ้นมาทันที

"เฮ้ยๆๆ พวกกระแวงนะเว้ย มันอาจจะป็นชีปนาวุธที่ร้ายแรงมากๆ เลยก็ได้!"

"พวกแกอย่ามายุ่งน่า เอาคืนมาได้แล้ว" ผมส่ายศีรษะเบาๆ ด้วย

ความอ่อนใจแล้วพยายามจะแย่งกล่องของขวัญของยัยลูกโป่งกลับมา แต่
ยังไม่ทันจะแย่งกลับมาได้ มิกก็จัดการแกะกล่องออกซะก่อน

แควกๆ (เสียงฉีกกระดาษห่อของขวัญ)

"เฮ้ยๆ!"

"นะ...นี่มัน..."

...!!!

○○○!!!

=0=!!!

(○○○)!!!

น้ำตาตกในกันเป็นแถบเลยคร้าบบ TT__TT!!!

"วะ...แว๊กกกกกกกกก"

"ไฮกกกกกกกกกก"

ไม่ใช่แค่เพียงพวกผมเท่านั้นที่รื้อกล่องออกมารวกับญาติเสีย แต่
คนอื่นๆ ในห้องเรียนก็เช่นกัน เนื่องจากถุงแมลงสาบตัวน้อยใหญ่ต่าง
สามัคคีกันบินออกมาจากกล่องของขวัญวาเลนไทน์ที่ผมได้รับจากยัยลูกโป่ง
พวกมันกระพือปีกกันอย่างสนุกสนาน ดูท่าจะดีใจกันมากที่ได้ออกมาท่อง
ในโลกกว้างเสียที

หนึ่งในความลับของผมที่ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนก็คือ ผมเกลียด กลัว
และขะเขย่งแมลงสาบสุดฤทธิ์สุดเดช และจะยิ่งรังเกียจมากกว่าเดิมก็เมื่อ
ยามที่มันโบยบินอยู่กลางอากาศนั่นแหละ --;; แต่แล้วในวันนั้นความลับ
ของผมก็แตกลงเพราะน้ำมือของน้องสาวต่างสายเลือดตัวดีนี่เอง

ผมหมดอารมณ์จะออกเดดเต็มทนจึงโทรไปปฏิเสธสาวๆ ที่นัดเอาไว้
และรีบกลับบ้านฟ้องพ่อเป็นการด่วน

"อี้ออ พ้ออ! ยัยลูกโป่งแกล้งเซดอีกแล้ววรวว"

"อะไรอีกๆ -- ทะเลาะอะไรกันอีก"

"คืออย่างนี้นะพ่อ... ^%&\$#@*&^#^%\$&*_*"

ผมเริ่มบรรเลงวีรกรรมอันแสนสลับทรวงของยัยลูกโป่งให้พ่อฟังจน
หมดให้หมดปอดหมดพุง ก่อนที่พ่อจะยกมือขึ้นขยี้ตบระผมเบาๆ เมื่อเล่า

จบ แถมยังทำหน้าหนักใจใส่ผมซะอีก

"แกเป็นผู้ชายนะพี่เจ้าเซล ทำเป็นกลัวไปได้กับอ๊แต่แมลงสาบตัวสองตัว ขายชีหน้าพอจริงจริง -.- ลูกโป่งเค้าเป็นผู้หญิงแท้ๆ ยังไม่เห็นกลัวเลยยย"

"-O-!!!"

ถึงกับพูดไม่ออก...

ผู้ชายคนนี่คือพ่อแท้ๆ ของผมจริงๆ เอะ!

แล้วอีกอย่าง...ยัยนั้นนะเหร่อผู้หญิง! ☹ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนเขาเอาแมลงสาบมาเล่นกันบ้างห่า!

กรุณาอย่าใช้คำพูดที่มันระคายเคืองต่อแก้วหูแบบนั้นจะได้มั๊ย!
/(YOY)\

อีกหลายปีต่อมา

ในช่วงที่ผมเรียนแผนกมัธยมต้น ยัยลูกโป่งตัวแสบก็เข้าสอบชิงทุนประจำโรงเรียนเพื่อไปเรียนต่อที่อเมริกาเป็นเวลาสามปีเต็มๆ *O* แถมยัยนั้นยังสอบผ่านอีกต่างหาก! ยะลู่~ ดังนั้นในฐานะที่ผมเป็นพี่ชายผู้แสนดีของเธอ (เหร่อ -_-) ผมจึงมาส่งน้องสาวอันเป็นที่รักด้วยใบหน้าชื่นบานสุดๆ เพื่อเป็นสัญญาณบอกให้คนตรงหน้ารับรู้ว่ะ...

ไม่ต้องกลับมาอีกนะ เรียนให้จบหาสามีฝรั่งแต่งงานแล้วอยู่กินที่นั่นไปจนตายเลยยย...โอม~ เพิ่ง~! (มีการร่ายคาถา =_=)

"เดนเซลจ๋า มาทอดลำน้องสาวที่~"

"ฮะ...เฮ้ยยย =O=!!" ผมถอยหลังกรูดด้วยความตกใจเมื่อยัยลูกโป่งหันมาอ้าแขนกว้างใส่ผมหน้าตาเฉย "กะ...กอดเกิดอะไรของเธอน้า!"

"ให้ เราสองคนจะไม่ได้เจอหน้ากันตั้งสามปีเชียวนะ..."

"ละ...แล้วไงเล่า!"

"ซี หน้าอย่างนายไม่มีทางไปเยี่ยมฉันที่อเมริกาแน่ๆ"

เฮ - - รู้ตัวก็ดี

"มามะๆ~ ♥"

ลูกโป่งยังไม่หยุดเรียกร้องให้ผมกอดเธอ

"..." แต่ผมกลับนิ่งสนิท

ไม่ใช่ว่าผมรังเกียจจนไม่อยากจะกอดหรอกนะ แต่อยู่ดีๆ ลำตัวมันก็ไม่ยอมขยับเขยื้อนอะไรอย่างนั้น แขนเงินหนักอึ้ง สีหน้าอ่อนๆ ของยัยลูกโป่งทำให้ผมตัวแข็งทื่อไปหมด -- ผมว่ายัยนี้ต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ เพราะตั้งแต่อยู่ด้วยกันมาเคยกอดกันซะที่ไหน ถึงจะบอกว่าเป็นพี่น้องก็เถอะ แต่ให้กอดปุบปับบแบบนี้ใครมันจะไปตั้งตัวทัน!

"อ้าวๆ ทำทำไมไม่ไปกอดหลาน้องละเจ้าเซล เดี่ยวก็จะได้เจอกันอีกนานเชียวนะ" พ่อหันมาพูดกับผม

นั่นสินะ จะไม่ได้เจอกันอีกตั้งนาน --

แต่...ก็มันขยับตัวไม่ได้นี่นา

"ฮะๆๆ ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ ถ้าเดนิเซลไม่อยากจะกอดก็ไม่ใช่ไร หนูไม่กอดก็ได้ เอะ" ยัยลูกโป่งสะบัดหน้าใส่ผม แต่กลับยิ้มหงอยๆ เหงาๆ ยังไงชอบกล เล่นเอาผมตัวแข็งกว่าเดิมซะอีก

"อะ...เอ่อ..."

แต่ผมก็ยังพูดไม่ออกอยู่ดี บ้าเอ๊ย!

"ฮะ! ได้เวลาแล้วละ ☺ หนูไปก่อนนะค่ะ! พ่อก็อย่าลืมไปเยี่ยมบ้านน่า~"

"จ้าๆ พ่อจะไปทุกปี ปีละสองครั้งเลยเป็นไง"

ผมเหล่ตามองบุพการีตัวเองด้วยความหมั่นไส้ ใจ๋ตอนพูดกับลูกโป่งละจะจำ ไพเราะอ่อนหวานเชียวนะ ถ้าเทียบกับเวลาคุยกับผมนะเหอ...

--* ...เหอะๆๆ

"เฮ้~! ฉันทไปก่อนละไอ้หนู" ลูกโป่งตบป้าผมเบาๆ สองสามทีเหมือนคราวที่เจอหน้ากันครั้งแรกเป๊ะ ก่อนจะลากกระเป๋าเดินละออกไปจากกลุ่มของพวกเรา "บ้ายบายค่าทุกคน แล้วเจอกันนะค่ะ!" เธอหันมาส่งจูบโบกไม้โบกมือให้ผม พ่อ และบรรดาลูกน้องของพ่อที่เคยเล่นด้วยกันกับเธอด้วยรอยยิ้มว่าเรังอีกครั้ง

"ฮึ๊กๆ เดินทางดีๆ นะครับคุณหนู \ (TOT) "

"คุณหนูลูกโป่งของโพนั่มมม~~~ \ (YOY)"

โพนั่มวันนี้ทำอย่างกับยัยนั้นจะไปโดดลงบ่อจะเข้อย่างนั้นแหละ

* _ _ *

"..." แต่ก็ยังดีกว่าผมที่ยังคงยืนนิ่ง

"..."

ลูกโป่งส่งยัยบางๆ มาทางพวกเราอีกรอบ สีหน้าของเธอแปลกๆ ยังไงซอบกล... ดูเหมือนว่าเธอจะโกรธๆ เล็กน้อย แต่ในขณะเดียวกันก็เหมือนกำลังรออะไรบางอย่าง แต่เชื่อกันเถอะ จนถึงตอนนี้ผมก็ยังพูดอะไรไม่ออกเลยสักคำ แถมยังขยับตัวไม่ได้อีกต่างหาก นี่มันเกิดอะไรขึ้น ผมจะเป็นอัมพาตตั้งแต่อายุสิบสองขึ้นหรือ =O=!

"ละ... ลูก..."

ผมพยายามเดินเสียงออกมา แต่ไม่ทันแล้วครับ... ยัยลูกโป่งตัวแสบหมุนตัวแล้ววิ่งเข้าไปในเกตชะก่อน และนั่นก็ทำให้ผู้เป็นพ่อหันมาหัวเราะเยาะใส่หน้าผมพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันเต็มที่

"โธ่ๆๆ ซ้ำไปแล้วล่ะโพนั่มมม มัวแต่เก็กเท่อยู่ได้!"

เอ่อ นี่พ่อแท้ๆ ของผมใช่มั้ยเนี่ย แล้วโพนั่มมมมันอะไร =_=

ชิ - - ผมไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ดิฉันอีกที่ยัยนั้นไปซะได้ เพราะต่อไปนี่ก็จะไม่มีใครคอยมากวนประสาทผม แกล้งผม หรือทำปากศัตรูแมวใส่ผมอีกแล้วไงเล่า -O- แถมผมยังไม่ต้องเหนื่อยด่าใครอีกด้วย สบายสบาย~!

อย่างนี้ต้องฉลองงงงงงง!!!

]

She's Look-Pong.

(ปัจจุบัน)

Look-Pong's Side

@ Los Angeles <USA>

วันนี้เป็นวันที่น่าปวดหัวสุดๆ สำหรับฉัน เพราะฉันดันเรียนดีมาก (กล้าพูด) จนได้ทุนเรียนฟรีที่ University of Southern California ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยชื่อดังสุดๆ ในลอสแอนเจลิสนะสิ --;; เอ้อออ~ ทั้งๆ ที่มันควรจะเป็นเรื่องที่น่ายินดีแท้ๆ แต่เพราะอะไรฉันถึงต้องมานั่งทำหน้าเป็นตุตแบบนี้ละเธอ...

1) ฉันยังไม่อยากกลับบ้านไทยเลยสักกระดิด! T-T ทั้งๆ ที่อันที่จริงฉันควรจะไปตั้งแต่สามปีก่อนแล้ว แต่ดันสอบชิงทุนไฮสกูลได้ก็เลยอยู่ต่ออีกสามปี

2) ฉันสัญญากับพ่อเอาไว้ว่าหลังจากจบไฮสกูลแล้ว...จะบินกลับไทยทันที!

3) ตอนนี้ฉันจบไฮสกูลแล้ว อายุสิบแปดเหาะๆ และเตรียมตัวเป็นเพรชชีในรั้วมหาวิทยาลัยเต็มที =_^^

4) พ่อลงสมัครสอบที่มหาวิทยาลัยเปกาซัสเอาไว้ให้ฉันเรียนร้อยโรงเรียนจีน

และนั่นคือเหตุผลทั้งหมดที่ทำให้ฉันคิดไม่ตกเลยว่าควรจะไปเลือกอะไรระหว่างตัวเครื่องบินกลับบ้านเกิดกับทุนการศึกษา!

ถ้าฉันเรียนที่ University of Southern California ฉันก็จะได้ใบจบของอเมริกาเชียวนะ! ใ้เป็นบ้า! -O- แต่จะไปแล้ว มหาวิทยาลัยเปกาซัสก็ได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา (เว็ดรูฮอลันการที่สุด!) ฉะนั้นถ้าหากเรียนภาคอินเตอร์ก็จะได้ใบปริญญาของอเมริกาเหมือนกัน ไม่ว่าจะเรียนที่ไหนก็คงจะไม่ต่างกันสักเท่าไรละมัง

T T แต่ปัญหาของปัญหามันก็ติดที่พ่อของฉันที่อยากจะให้ฉันกลับไทยเหลือเกินเนี่ยแหละ แงๆๆ

"หืมมม~ -O- นี่แกยังตัดสินใจไม่ได้สิกริ๊งยัยลูกโป่ง" 'น้านาน' เพื่อนสนิทและรูมเมตชาวไทยของฉันเดินออกมาจากในครัวและเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจะเหี้ยใจมากๆ เมื่อเห็นว่าฉันยังคงนั่งเพ่งตัวเครื่องบินกับหนังสือทุนการศึกษาอย่างเอาเป็นเอาตาย "ถ้าไม่อยากรับกับออกพ่อแก่ไปตามตรงดิ มานั่งจ้องให้มันได้อะไรขึ้นมาซะ!"

"แกลจะให้ฉันพูดยังไงล่ะยัยน้า นาน --^^ พ่อเตรียมแพลนจัดงานเลี้ยงต้อนรับฉันกลับบ้านยิ่งใหญ่ประหนึ่งคอนเสิร์ตาทาหา ยัง ฉันว่าป้านี้คงไล่แจกการ์ดให้ราษฎรทั่วประเทศแล้วละมัง"

"สรุปว่าแกลเป็นมิสเวิลด์หรือราชินีकुละนั่น =O="

"โรร้อยยัย! TOT ก็พ่อออกจะดีใจซะขนาดนั้น แกลว่าฉันจะกลับออกจันเหรอออ!"

"แกลนี่แปลกนะ อยู่ที่นี่ก็ไม่ได้คบกับใครเป็นพิเศษสักหน่อย แกลถ้าแกลกลับเมืองไทยก็ได้เจอท่านพ่อสุดที่รักของแกลอีก มันมีเหตุผลอะไรอีกวะที่ทำให้แกลไม่อยากกลับไปขนาดนั้นนะ"

"--," หน้าฉันแข็งทึนทีที่ได้ยินคำถาม

"อ้อๆ~ ฉันเกิดแล้ว *O* คงเพราะ 'หมอนั่น' ลินะ!"

"หุบปากไปเลยเพียย -()-!"

ดูป!

ฉันทำเสียงเข้มแล้วป้าหมอนใส่หน้ายัยน้า นานอย่างแรง แต่มันกลับรับไว้ทันซะก่อน =,= แต่ช่างเถอะ ยังไงก็ถูกของมັນนั้นแหละ ฉันมีเหตุผลไร้สาระและเงื้อมากๆ ที่ทำให้ไม่อยากจะกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเอง และมันก็เป็นสาเหตุที่ใกล้เคียงกับเหตุผลที่ฉันสอบชิงทุนมาที่นี้ด้วยเช่นกัน

และสาเหตุที่ว่าก็มาจากพี่ชายนอกไส้ของฉัน หรือไอ้บ้าเดนเซลนั่นเอง!

เฮอะ! ตั้งแต่จำความได้ ฉันไม่เคยคิดอยากจะมีพี่ชายเลยยัย~ เพราะอันที่จริงแล้วฉันอยากมีน้องสาวหรือน้องชายน่ารักๆ ไว้วิ่งแกลเล่นแก้เหงามากกว่า (มีประโยชน์แค่นั้นจริงๆ) ดังนั้นฉันจึงรู้สึกดีมากที่ตัวเองเกิดมาเป็นลูกคนแรกของครอบครัว แต่ต่อมาพ่อแม่แท้ๆ ของฉันก็ดันเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางเรือ เพื่อนสนิทของพวกเขาซึ่งก็คือพ่อของเดนเซลจึงอุปการะฉันเอาไว้เป็นลูกสาวอีกคน เพราะนอกจากพ่อกับแม่ ฉันก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีกเลย

และในวันที่ฉันย้ายเข้าไปอยู่ในคุกหาสน์หลังใหญ่ราวกับพระราชวังของพ่อ ฉันก็ได้เจอกับเดนเซล พี่ชายนอกไส้ที่แกลว่าฉันแค่ไม่กี่เดือนเท่านั้น แต่เนื่องจากเขาเป็นพี่ชายที่ตัวเล็กกว่าฉันมาก แกลยังหน้าตาน่ารักน่าเกล้ง

อีกต่างหาก ฉันจึงปฏิบัติต่อเขาเหมือนกับเขาเป็นน้องชายคนหนึ่ง และเรียกเขาด้วยศัพท์น่ารักน่าเอ็นดูว่า 'ไอ้หนู'

ฉันมักจะแก้งเขาอยู่บ่อยๆ ด้วยความเอ็นดูจนเขาร้องไห้ไปพองพองอยู่เสมอๆ แต่มันก็ไม่ได้แปลว่าฉันรังเกียจอะไรเขาหรอกนะ เพียงแต่ฉันเป็นคนแสดงความรู้สึกไม่เก่ง แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่เคยคิดว่าเขาจะไม่ชอบขึ้นน้ำฉันเลยสักนิด

สรุปก็คือ...สิ่งที่ทำให้ฉันตัดสินใจมาเรียนที่อเมริกาเป็นเพราะว่า...

(ย้อนกลับไปเมื่อสมัยที่ฉันยังเรียนอยู่ ป.5)

ขณะที่ฉันกับเดนเซลนั่งดูซีเนียบลับบ้านหลังจากเลิกเรียน (ร่ายคะร่าย --) หมอนั่นกำลังโกรธฉันเป็นพินเป็นไฟจึงนั่งห่างจากฉันเป็นเมตร เพราะฉันดันไปเจอจดหมายรักที่เขาเขียนถึงอาจารย์สอนภาษาอังกฤษคนสวยนั่นเอง

ตอนนั้นความคิดของฉันยังคงสดใสไร้เดียงสามาก (- - จั้นเหอ) ฉันจึงแอบเอาจดหมายรักฉบับนั้นไปวางไว้บนโต๊ะอาจารย์เพราะอยากจะช่วยให้เขาสมหวัง แต่พอหมอนั่นรู้เข้า เขาก็โกรธฉันหน้ามืดตามัวและไม่ยอมพูดด้วยเป็นอาทิตย์ๆ ฉันจึงต้องตากหน้าไปขอจดหมายคืนจากอาจารย์และขอให้อาจารย์ลืมๆ มันไปซะ ซึ่งแน่นอนว่าอาจารย์ยังเป็นไก่ตาแตกไปเลย

และเมื่อเดนเซลรู้เข้า เขากลับโกรธฉันยิ่งกว่าเดิมซะอีก =_=!!

ผู้ชายบ้าอะไรไม่รู้ อารัตตั้งแต่เด็กๆ

'ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องมายุ่ง -^--+ เมื่อไหร่เธอจะเลิกแก้งฉันแบบนี้สักทีซะลูกโป่ง!'

ฉันถูกเดนเซลเตะคอกใส่เมื่อเอาจดหมายรักไปคืนเขา

'เฮ้! สาบานเลยก็ได้ว่าคราวนี้ฉันไม่ได้แก้งจริงๆ นะ ฉันก็แค่หวังดีกับนายเท่านั้นเอง!'

'เฮอะๆ - -' เดนเซลแค้นเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วจึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก 'ถ้าเธอหวังดีกับฉันจริงๆ เธอคงหายตัวไปจากชีวิต

ของฉันตั้งนานแล้วละ'

'...!!!!'

ฉันจำได้ว่าตัวเองรู้สึกยังงี้หลังจากเดนเซลหลุดประโยคนี้ออกมา... มันเหมือนกับมีของแข็งหนักๆ ชนเข้าที่ศีรษะของฉันอย่างจังจนทำให้ขาและมือตื้อไปเลย แล้วนั้นก็ครั้งแรกที่ฉันได้รู้ว่าเดนเซลเกลียดฉันจริงๆ และเกลียดมาตลอดเลยด้วย เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันมักจะสนใจแต่ความรู้สึกของตัวเองเท่านั้น หลังจากนั้นฉันจึงลอบสังเกตพฤติกรรมของเขาบ้าง... แล้วก็ใช่จริงๆ

หมอนั่นไม่ชอบขี้หน้าฉัน... ไม่สิ แยกว่านั่นอีก --;

หมอนั่นเกลียดขี้หน้าฉัน!!

เพราะฉะนั้นฉันก็เลยตัดสินใจสอบชิงทุนประจำโรงเรียน และย้ายมาเรียนที่ลอสแอนเจลิสในที่สุด แน่่อนว่าเดนเซลเริงร่าสุดๆ ในวันที่ฉันออกเดินทาง แต่มุก่อนหน้านั้นยังเสนอหน้าอาสามาช่วยฉันแพ็กกระเป๋าอีกด้วย! =_+= หน้าด้านมากค่ะ!

แล้วอีกอย่าง...หลังจากฉันกอดลาฟอกับบรรดาลูกน้องของพ่อที่มักจะมาเป็นเพื่อนเล่นฉันอยู่บ่อยๆ ครอบคลุมทุกคน ก็เหลือแค่เดนเซลคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมกอดฉัน มีหน้าซำยังทำสายตารังเกียจอีกต่างหาก เซอะ! (-Λ-) ทั้งๆ ที่ฉันอุตส่าห์ตากหน้าเป็นฝ่ายขอกอดก่อนแท้ๆ เพื่อที่จะทำให้หมอนั่นรับรู้ว่าคุณไม่ได้รังเกียจเขาเลยสักนิด แต่มันกลับทำให้ฉันหน้าแตกยับเยินเนี่ยละ ☹ อภัยให้ไม่ได้้ายย

และทั้งหมดนั้นก็ป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันไม่อยากจะกลับเมืองไทยนั่นเอง ถ้าขึ้นกลับไปมีหวังฉันคงเป็นประหนึ่งวีรสิตดวงทวารที่คอยแต่จะสร้างความพิณาศให้กับชีวิตอันแสนสุขของเดนเซลแหงๆ

"นี่ๆ ยัยลูกโป่ง"

"หืม" ฉันหลุดออกจากห่วงแห่งความโมโหทันทีที่ยัยน้ำน่านเอ่ยขึ้นมา

"ทำไมแกไม่ลองไปคุยกับพี่ชายแกดีๆ ละวะ ยังงี้ก็คนครอบครัวเดียวกันนี่หว่า"

"โอ้ววว! ครอบครัวเดียวกัน คำนี้เกินด้านทานสุดๆ /(-_-)\\"
(อุตุ) "แค่จะนับญาติกับฉันยังยากสำหรับหมอนั่นเลยค่า!"

"อ้าว แกเคยถามเค้าแล้วเธอ"

"ไม่เคย ☹ แต่ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหมอนั่นยังไม่เคยโผล่กบาล
มาเยี่ยมฉันเลยสักครั้ง แม้แต่คุ้ยโทรศัพท์หรือส่งจดหมายก็ยังไม่ได้คิดจะทำ
เลยด้วยซ้ำ! ขนาดพอยังมาเยี่ยมฉันปีละตั้งสองสามหนนะ!"

"อ้อออ"

"แล้วพอฉันฝากพ่อกักทายไ้หมอนั่นตอนที่พ่อโทรมา มันก็ตะโกน
กลับมาว่า 'กองไว้ตรงนั้นแหละ!' พุดจา Dog ไม่รับประทานแบบนี้ แกว
บ้านอามาแกเรียกครอบครัวเดียวกันหรอออ หา?!"

"อะ...อ้อออ..."

"แล้วแกเชื่อมั๊ยว่ามัน..."

"พอๆ -O-;; ฉันเชื่อๆ ฉันเชื่อแล้วว่าแกน้อยใจ แต่..."

"น้อยใจยยยย!!! =()="

"...!?"

"ฉันไม่ได้น้อยใจอะ ทำไม่ต้องมีความรู้สึกแบบนั้นกับอิตาบ้านั้นด้วย
มิตราบบ!! O=(-_+)" ฉันหันไปตะคอกใส่ยัยน้านานแล้วตั้งการ์ดใส่
มันเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าพร้อมจะแปลงร่างเป็นไอ้ตัวเขียวแล้ว

"ถ้าไม่ได้จนแล้วทำไมต้องขู่ด้วยอะ"

"พอๆ =^+= ตายซะเถอะยัยน้าเน้า!!" ฉันกระโจนเข้าไปบีบคอยัย
น้านานอย่างบ้าคลั่ง หน้อย เรื่องอะไรฉันต้องไปนอนหรือน้อยใจอะไรได้
หมอนั่นด้วย ไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด!

"แอ่ๆๆ จะ...จะตายแล้ววว!"

"อึ้ยยย!"

"ปะ...ปล่อย...ปล่อยช้านน"

"แกก็ถอนคำพูดก่อนเซ!!"

"แอ่..." ลูกตาของยัยน้านานกำลังจะกล่นออกมาจากเบ้า อีกไม่นาน
ก็คงตาย หลังจากนั้นฉันก็จะเอาศพมันไปฝังไว้ใต้ดิน หี ข้างเป็นการ

มาตรการอำพรางที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

"กะ...กะ...ก็พูดเรื่องจริงนี่หว่า!"

"ไปลงนรกซะปายยย ☹!!"

"อืากกก ก็ได้ๆ ละ...ถอนละ...แล้ว"

"หา?!" (คลายมือออกเล็กน้อย)

"TOTT เค๋าถอนคำพูดแล้วจ้่าา"

ฉันจึงหันาค้นตรงหน้าด้วยความโกรธเคือง ก่อนจะย่นตัวออกมาเมื่อองค์ออกจากร่าง ทำให้ยัยน้าน่านรีบสำรวจตัวเองทันทีว่าชิ้นส่วนอยู่ครบสามสิบสองหรือไม่ จากนั้นก็หันมาเรียกฉันต่อ

"เออเนี่ย ยัยลูกโป่ง..."

"อะไร --+ " ซึ้ง!

"อ่า...เอ่อ...ฉันว่าแกเลิกงอนพี่ชาย... เฮ้ยๆ! ละ...ฉันล้อเล่นน่า~ แหะๆ"

ฉันค่อยๆ ลดมือที่เตรียมจะขยำคอคนตรงหน้าลงเพราะยัยน้าน่านเปลี่ยนบทพูดทันชะก่อน ถ้ามีอีกหนยัยบ้านี้เจอปล่อยพลั้งคลื่นเต่าลูกมเหสีมาใส่หน้าแน่ๆ --,--

"ฉันแค่อยากแนะนำให้แกกลับบ้านเกิดไปก่อนเถิดชาวไทย~ แล้วหลังจากนั้นก็คอยคิดตัดสินใจอีกทีว่าจะอยู่ต่อหรือจะกลับมาเรียนที่นี่อย่างน้อยๆ ก็กลับไปให้พ่อแกชื่นใจสักหน่อยไง!"

"-- เอะๆ"

สรุปว่ายังไงฉันก็ต้องเจอไอ้บ้าเดนเซลสินะ

"ถ้าแกไม่ยอมจากเจอฟีชายของแก แกก็ไม่ต้องบอกให้เขารู้สิว่าแกจะกลับไป"

"พอจัดงานเลี้ยงต้อนรับใหญ่โตราวกับการประชุมเอเปคซะขนาดนั้นถึงฉันไม่บอกมันก็ต้อง...โอ๊ะโอ...(#_#)" ยังไม่ทันจะพูดจบ อะไรบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวสมองอันชาญฉลาดของฉัน ทำให้ยัยน้าน่านรีบเสนอหน้าเข้ามาด้วยความอยากรู้ อยากเห็นทันที

"ทำหน้าที่แบบนี้แปลว่าคิดแผนชั่วได้ชั่วรึ?"